

THEMA: OPGEVAREN TEN HEMEL

1. HET FEIT VAN DE HEMELVAART

2. HET ANTWOORD OP DE BEZWAREN

3. HET HEIL VAN DE HEMELVAART VOOR ONS

Ja, dat is een ingrijpend artikel van de hemelvaart: "Opgevaren ten hemel". Want dat heeft een achtergrond. Het staat er als een belijdenis. Als iets dat nieuw is. Iets dat niet meer in de aard der dingen opgesloten ligt. Dat er een hemelvaart zou zijn van de aarde naar de hemel.

Oorspronkelijk, dacht ik, zou je misschien het zo voor mogen stellen, elke vergelijking gaat natuurlijk mank, maar om het een klein beetje te verduidelijken.

De Heere heeft de hemel en de aarde geschapen. Nu weet ik wel, je kunt bij het woordje 'hemel' denken aan de wolkenhemel, de sterrenhemel, er is ook sprake van de zevende hemel, ook wel van de derde hemel, de hemel der hemelen. En ik weet dat wij ons daarbij moeilijk iets kunnen voorstellen. Dat is voor ons mensen al niet te begrijpen.

Maar, al kunnen wij iets niet begrijpen, en al kunnen we ons zoiets niet voorstellen, het is toch vleselijke kortzichtigheid. En ons ongeloof en onze dwaasheid als we dáárom zouden zeggen: "Nu, ik kan de hemel nergens vinden". Of: "Waar is dat dan ergens? Hoe moet je daar komen. Hoe lang duurt dat, enzovoorts, eer je daar bent. Is het in het heelal, is het buiten het heelal, waar is dat ergens?" En bij de vermenigvuldiging van de wetenschap hoor je dan ook mensen die zeggen, van ruimtevaart bijvoorbeeld: "Ja, we hebben geen hemel gezien, we hebben niets gezien. Ja, we hebben wel wat gezien,

CATECHISMUS ZONDAG 18

maar geen hemel. Geen troon van heerlijkheid".

Ja, natuurlijk vorm je daar bepaalde gedachten over. En waarvan je ook niet weet of die goed zijn. Ik reik bepaalde dingen - zo moet je dat ook aanvoelen bij de catechismusprediking - aan, dat je er misschien ook eens over denkt of zo.

Nu, ik denk altijd - of altijd - de laatste jaren, dat je met die dingen bezig bent zeg maar, dat het allemaal waarschijnlijk heel anders is als dat wij denken. Kijk, wij denken aan een oneindige afstand. Wij denken aan een lokaliteit. Misschien is dat goed. Maar in de Bijbel kun je merken, daar wordt zo gauw als het over de hemel gaat waar de Heere dan Zijn heerlijkheid het meest openbaart, waar de Heere Jezus naar opgeheven is, als je de Bijbel leest dan zeg je: "Ja het is toch blijkbaar ook heel dichtbij".

Stefanus die ziet het. Die ziet de hemelen geopend, en de Heere Jezus staande aan de rechterhand van God. Er is zomaar een stem opeens, die ze horen dichtbij. "Dit is Mijn geliefde Zoon, hoort Hem". En later weer die stem: "En Ik zal Hem verheerlijken". Een donderslag.

Kijk, aan de ene kant voel je, wij zijn gebonden aan een bepaalde dimensie. Een bepaalde manier van denken. Die verandert ook. Dus het is voor ons mensen haast totaal niet mogelijk om ons iets voor te stellen.

Als je nu alleen maar denkt - ik geef maar een voorbeeld - dat onze ogen, die zien de dingen tot een bepaalde hoogte. Ik bedoel niet hoog in de lucht. Maar een bepaalde snelheid. Een kogel die zie je niet meer, maar die gaat wel door de lucht. Een vliegtuig zie je nog wel. Maar wij kunnen dus tot op zekere hoogte bepaalde dingen zien. Als ze die snelheid hebben die wij nog via onze ogen en hersens kunnen opnemen. Zodra het sneller gaat kunnen wij het niet meer zien.

Daar heb je nu weer zo iets. Wat is er om ons heen wat wij niet kunnen zien?

Ja, dat is ook zo met ons gehoor. Kennelijk is er een dimensie waar wij geen weet van hebben. Nu ja, we weten er wel iets van, want die profeet Elisa die zei toen ze omringd waren door de vijanden, hij zag het, zijn ogen waren er voor geopend. Maar die jongen die bij hem was stond het klamme zweet in zijn handen van angst. Hij denkt: Dit overleven we niet, nu zijn we erbij. En dan zegt Elisa: "Heere, open de jongen zijn ogen". En God hoort. En dan ziet de jongen opeens ook wat Elisa ziet. Hij ziet dat er tussen die vijanden en het punt waar zij zich bevinden, is nog een leger. Hemelse heirscharen. Vurige wagens en paarden.

Kijk, daar heb je weer zoiets. Hoe moet je dat nu zien? Was dat nu geloofsoog? Ja, dat zou ik zo niet durven zeggen. Dat was realiteit. Realiteit. Want wij geloven de dingen die wij niet zien. Wij geloven dat ook. Maar wij zien ze niet! Maar daarom zijn ze er wel.

Wat zien wij ervan dat de engelen des Heeren, die zich scharen rondom degenen die Hem vrezen? Dat zie je niet. Wie ziet die engelen als onze kindertjes naar school gaan over de drukke straat door het verkeer? Dat zien we niet.

Dat wil niet zeggen dat er daarom geen ongeluk kan gebeuren. Maar hoeveel ongelukken worden er afgewend zonder dat wij het weten, door de gediensgeesten?

Je voelt al aan ergens, intuïtief, hé daar is iets, een wereld waar wij gewoon niet in kunnen kijken. Alleen sommigen van Gods kinderen, die hebben voor een moment, voor

CATECHISMUS ZONDAG 18

een ogenblik, daar in mogen zien. En soms was het nog op de aarde - niet eens een blik in de hemel, maar op de aarde, wat er hier al gaande was. Wat er nog meer is dan dat wij zien. Maar soms, zoals Stefanus, ook in de hemel.

En Paulus heeft ook een wonderlijke ervaring gehad. Die zegt: "Ik ben opgetrokken geweest tot in de derde hemel. Ik weet niet of het in het lichaam of buiten het lichaam geschied is. God weet het wat het geweest is. Maar ik ben geweest", zegt hij, "in het paradijs, en ik heb onuitsprekelijke dingen gezien, die een mens niet uit mag spreken". Waar iets in is van 'wat geen oog heeft gezien en geen oor gehoord, en in geen mensenhart is opgeklommen, wat God bereidt heeft voor degenen die Hem vrezen'. "En opdat ik mij niet zou verheffen, vanwege die uitnemende openbaring, heeft God mij gegeven een engel des satans die mij met vuisten slaat".

Maar het is wel een diep ingrijpende ervaring voor hem geweest. Waarbij hij werkelijk geestelijk of lichamelijk, hij weet het zelf niet, maar dat hij opeens aan die andere kant geweest is. Soms denk ik, dat er maar een dunne wand is. En stel ik me het zo voor: Er komt een ogenblik dat God de gordijnen opendoet, en dan is alles Oh, dan wordt er gezien dingen die we niet hebben gezien.

Ja, tussen haakjes, dat zal wat wezen. Wat kan daar bij ogenblikken het hart naar uitzien. Dat de Heere de gordijnen open doet. Als we ons verbonden mogen weten. Als we iets mogen weten van die Heere Jezus Christus. Dat Hij niet alleen voor anderen, maar ook voor mij Zijn dierbaar bloed heeft gestort. Zodat het een eeuwige winst betekent. Nu ja, dat is niet voor te stellen. Dat is niet voor te stellen. En het is misschien verkeerd hoor, maar soms kun je ook wel eens nieuwsgierig zijn. Gewoon nieuwsgierig. Ik heb wel eens gevraagd: "Heere alstublieft, laat me nu eens even kijken, mag ik nu eens even om de hoek kijken. Want daar zou ik zo blij mee zijn. Dan zou ik - ja, daar komt de mens weer tevoorschijn, dat puur vleselijke - dan zou ik het over kunnen brengen".

Maar dan is daar het Woord. Al zou er iemand uit de doden opstaan, ze zouden zich niet laten zeggen. Ze hebben Mozes en de profeten. Die hebben we gekregen van de Heere. Het eeuwige blijvende Woord. Dus dat heeft de Heere niet gedaan en dat doet de Heere ook niet. Maar dat het zo zal zijn zoals die man zei die ging sterven, en toen zei hij - ik weet niet of dat ze iets aan hem vroegen - hij zegt: "Ja, hoe het zijn zal weet ik niet, maar ik weet wel dat het al mijn verwachtingen verre en verre zal overtreffen". Daar had hij gelijk in, dat geloof ik ook. Maar goed, dat was even een klein uitstapje.

Maar ik had het over een beeld. Ik wil het graag verduidelijken, maar dat is altijd gevaarlijk. Er zitten altijd dingen in, die gaan niet op. Maar laten we het nu eens even zo stellen: Hemel en aarde, die horen ergens bij elkaar. De aarde is niet de hemel, en de hemel is niet de aarde, maar de hemel is toch wel iets dat door God geschapen is. "In den beginne schiep God de hemel en de aarde".

Nu, de hemel is dus ook door God geschapen. Niet alleen de wolkenhemel, de sterrenhemel, maar ook wat wij dan noemen, Bijbels gezegd, de hemel der hemelen. Die is door God geschapen. De hemel is dus niet hetzelfde als God. Daarom is het niet goed dat sommige mensen de gewoonte hebben, 'als de hemel het wil'. En, 'als de hemel dit'. En, 'als de hemel het over mij besloten heeft'. Dat is eigenlijk niet Bijbels.

CATECHISMUS ZONDAG 18

Want de hemel is niet God. De hemel is een schepping van God. Maar wij weten dat die hemel een grotere heerlijkheid, grotere majesteit heeft gehad, in de beginne al, dan de aarde.

Naar ons menselijk voorstellingsvermogen zou ik dus dit beeld willen gebruiken: De aarde is goed door God geschapen. Maar dat bestaan van Adam en zijn geslacht was niet bedoeld om in die trap te blijven. Maar er was als het ware een doorgang naar de hemel. Die in de weg van de gehoorzaamheid van het blijven in Gods liefde, het willen blijven 'schepsel van God', verkregen zou kunnen worden. Daar stond als sacrament, als het ware, de boom des levens. Heenwijzende naar het eeuwige, onvergankelijke leven. Naar een staat die de heerlijke staat hier op aarde nog te boven zou gaan. Ik zou het haast zo willen zeggen: Die tunnel, die doorgang, die passage, die zal nog opgeheven worden, en dan zal hemel en aarde, die zullen gewoon als het ware in elkaar over gaan. De hemel zal de aarde ontvangen, en de aarde zal de hemel ontvangen.

Maar dat is niet gebeurd. Dat weten wij uit het Woord van God, de zondeval. En nu stonden die hemel en die aarde vriendelijk tegenover elkaar. Ze waren min of meer aan elkaar verbonden door de weg van de gehoorzaamheid. De weg van het blijven bij de Heere.

Maar die weg is kapot. Die weg is door de mens verloren, verwoest. Nu valt als het ware de aarde terug op zichzelf. En de hemel ook, waar God is. Er is geen weg meer. Er is ook geen ontsnappingsmogelijkheid meer, om vanuit, laten we zeggen, vanuit die voorhof, de aarde, om via die voorhof te komen tot het heilige der heilige. Waar de Heere Zijn heerlijkheid het meest openbaart.

Het lijkt er meer op dat er nu een wederzijdse afstoting is. De hemel wil niets meer van de aarde aanvaarden. Het kan niet meer. Die weg 'gehoorzaamheid, liefde', die is kapot. Nu vallen we op onszelf terug.

En nu? Nu zie je opeens die begrenzing komen van de aarde. Opeens is daar die onherroepelijke lijn, die engel met dat zwaard, die de weg bewaakt naar de boom des levens, dat de mens daarvan niet zal eten en leven tot in eeuwigheid. Het kan niet meer. God Zelf heeft een onherroepelijke scheidslijn getrokken.

En nu zei ik al, nu hebben de mensen het natuurlijk wel geprobeerd. Ze hebben een toren willen bouwen, welker opperste in de hemel reikte. Het is mislukt. De mensen zijn nog altijd bezig om die hemel binnen te halen. Vooral om die hemel hier op aarde binnen te halen. En anderen proberen de aarde weer, zichzelf weer, in de hemel te krijgen. Maar door het gesloten circuit waar we in zitten, is het meest voorkomende, dat de mens probeert de hemel weer naar de aarde te trekken. Dat hier hemelse situaties ontstaan. Hemelse maatschappij en verhoudingen, en noem maar op. En alles mislukt. Alles mislukt.

En ook in de kerk mislukt het. Ook in de kerk mislukt het. Want je merkt, die mens die dat in zich heeft om dat verloren paradijs, maar boven alles om die eeuwige vastheid en blijdschap te vinden, die grijpt mis. Dat zie je in de kerk.

Mensen willen soms wel net doen alsof de kerk al de hemel is, maar het is toch niet waar. Het is toch niet waar. Elke keer weer merk je toch, al heeft God voor een vereniging gezorgd tussen hemel en aarde, maar toch merk je, wij als mensen, in de wereld niet, maar ook in de kerk is die heilstaat, die staat der heerlijkheid, die staat van

CATECHISMUS ZONDAG 18

eeuwige blijdschap, niet te grijpen, niet te realiseren. We kunnen het niet maken. Alles is in beweging daar tegenin. Daar worden wij ook mee aangevochten. Daar kun je tenminste mee aangevochten worden door de satan, de duivel en je eigen verkeerde hart. Als daar de klemtoon op gelegd wordt, dan zeg je: "Wat merk je daar nu van? Het is toch allemaal, allemaal één pot nat, het is allemaal hetzelfde. Wat heeft nu een mens boven een beest. Wat heeft nu degene die gelooft boven degene die niet gelooft. Iedereen gaat tenslotte dood, en nu ja, wat blijft er Hoe zie je soms dat een zogenoemde gelovige - zo praat dan de ongelovige - wat zie je daar nu van soms? Hij heeft het net zo benauwd als een ander, of nog benauwder. Hij heeft net zoveel pijn, wat doet hij nu met zijn geloof? Wat kan hij nu?"

Al die dingen zijn verzoeken om ons te doen vertwijfelen. Maar tegelijkertijd moet het ons eigenlijk niet zo vreemd zijn, omdat bij ons vandaan is de wereld, de aarde, gewoon een gesloten circuit. Die aarde kan mooi zijn op sommige momenten. Die aarde is in principe, dat is geen vergif. Dat wij er een gifbelt van gemaakt hebben dat is even vers twee. Maar, 'de hemelen verkondigen Zijn eer, en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk', enzovoorts. Maar toch, het is min of meer zo gesloten. Het is niet meer dat voorportaal wat het oorspronkelijk bedoelde. Om als het ware door de hemel ontvangen te worden en andersom.

Die weg is stil, onbegaanbaar.

Wat is nu het feit - daar zouden we op letten - het feit van Christus' hemelvaart.

Ik weet wel, Elia is ook, en Henoch, die zijn door God opgenomen. Dat waren voorproefjes. Dat waren geen heilsfeiten. Dat was omdat Gode Zijn werken van eeuwigheid bekend zijn. En omdat het Lam al voor de wereld er was, stond Hij in het besluit van God als een geslacht Lam voor het aangezicht van de Vader. En daarom kon als het ware de Vader vooruit grijpen. Dat Hij die enkeling, die het hem behaagde, tot onze lering en troost heeft opgenomen te hemel. Met lichaam, naar lichaam en ziel. Al zullen ze ongetwijfeld een verheerlijkt lichaam hebben gekregen, direct.

Maar kijk, verder - dat is maar een enkel geval - verder merk je alleen maar, ja, verzameld worden tot je vaderen. Je merkt, ja, hij stierf, hij stierf, hij stierf. Hij gewon zonen en dochteren. En dan lees je dat, aan de ene kant dat wonderbaarlijke schone, dat het leven doorgaat. Dat God zorgt dat het doorgaat. Aan de andere kant lees je die werkelijkheid van: Niets is hier blijvend, alles hoe vast ook, zal eenmaal vergaan. Wat is een mens?

Doordat hij weg is. Weg.

En nu is Jezus Christus gekomen, dat hebben we gehoord. In de belijdenis van de kerk wordt daar de aandacht voor gevraagd. Dat Jezus Christus, geboren uit de maagd Maria, Die geleden heeft onder Pontius Pilatus. Is gekruisigd, gestorven en begraven, nedergedaald ter helle. En dan, dan zie je als het ware die keer. Dan krijg je - daar heb ik met de opstanding getracht sterk op te wijzen - dat ontzaggelijk verheugende van de opstanding van de Heere Jezus Christus. Hij staat op. Maar Hij is nog hier. Hij is nog hier, veertig dagen. Hoewel, in Zijn woord is een profetie. Hij zegt, in de tegenwoordige tijd: Ik vaar op. Dat is het ongehoorde. Dat heeft Henoch niet gezegd, Elia ook niet.

Nee, die konden dat niet zeggen. Want die werden alleen maar opgehááld. Jezus werd ook opgeheven, maar Hij is ook opgeváren.

CATECHISMUS ZONDAG 18

Nu is Hij opgestaan van de doden. En nu na veertig dagen dan neemt Hij Zijn jongeren mee. EN DAN WORDT DE WEG ONTSLOTEN. Dan gaat Jezus Christus We horen geen bazuinen waarover we gezongen hebben, maar nogmaals, ik denk, dat weten wij ook niet want onze oren hebben het misschien niet op kunnen vangen, de oren van de discipelen. Maar de hele hemel, als je in de Openbaringen leest, is een en al beweging. Dat is geen stille boel in de hemel, maar er is activiteit, daar is voortgang, er is beweging. Daar wordt gezongen, daar wordt gespeeld, daar wordt geroepen. Daar is van alles. Dus misschien dat het buiten de gehoorgrens gelegen heeft van die mensen. Dat kan ook best.

Maar in ieder geval, de Heere neemt ze mee, en nu dat ontzagwekkend gebeuren. Daar komt nu de aarde tot de hemel. Waar nooit meer één vrucht geweest is, geen mensenkind die die weg kon vinden. Want die wás er niet meer. Hij kon niet meer tot die staat der heerlijkheid opklimmen. Tot die onvalbare, eeuwigblijvende vastheid van vreugde in de Heere. Dat kon niet meer.

En nu gaat daar - leg even de nadruk op het feit dat Hij ook waarachtig en rechtvaardig mens is - de oudste Broeder, de Zoon des mensen, vlees geworden Woord. Nu wordt Hij voor hun ogen opgeheven. Maar Hij is daar Zelf ook bij betrokken. Hij vaart ook op. "Ik vaar op".

Je ziet er dus een daad van de Vader en een daad van de Zoon. Maar in dat feit wordt eigenlijk het geheim ontsloten. Daar is wéér DE WEG. Daar is weer wat ons gescheiden hield van God, gehoorzaamheid, vertrouwen, liefde, het wegdragen van de straf wat wij niet hebben, wat we nooit hebben kunnen volbrengen, waarom we ook nooit uit dat gesloten circuit konden komen. Omdat de weg, de gang daar naar toe is niet meer.

Daar zie je nu voor het eerst een waarachtig en rechtvaardig Mens die dat doet. Met Goddelijke heerlijkheid en kracht. Voor het eerst in die duizenden jaren na de zondeval is daar iemand die echt ons vlees en bloed heeft aangenomen, en die waarachtig voor het oog van Zijn jongeren ten hemel vaart. Daarom is hij voor het oog van Zijn jongeren ten hemel gevaren. Om die troost te geven, er is een weg. Er is tóch een weg.

De hemel? Nee. De Zoon des hemels, de Zoon des Vaders is gekomen op de aarde. En zo is Hij weer Degene die door de hemel ontvangen zal en kan worden, tot de tijden der wederoprichting aller dingen. Dat kan, dat is het bewijs. Dat Hij voor de ogen van Zijn jongeren Die mensen hebben niet geslapen. Die mensen die zijn niet - hoe noem je dat - psychisch overspannen geweest. Die hadden geen hallucinaties of iets dergelijks, wat mensen er van willen maken. Nee, die mensen die hebben werkelijk stomverbaasd gestaan toen ze dat zagen. Toen ze zagen, 'hoe is dat nu mogelijk, daar gaat Hij naar de hemel'. En er is geen engel met een vlammend zwaard die Hem de weg verspert. Er is geen gesloten circuit. Hij gaat zo, niemand kan Hem tegen houden. Grenzen van tijd en van ruimte zijn weg. Die gelden niet meer voor Hem. Hij is in die andere dimensie, zou je zeggen. Hij is niet meer gebonden.

O, wat moet dat voor de jongeren een troost zijn. Wat moeten ze daar op dat moment toch een hevig verlangen hebben gehad - dat verandert wel weer, want ze staan noch met allebei hun benen op de grond - maar wat moet dat verlangen op dat moment groot geweest zijn om mee te mogen gaan. Dat Hij ze mee zou nemen. Maar in feite gebeurt dat ook. Want Hij is hun Hoofd. Hun representerend Hoofd bij de Vader. De tweede

CATECHISMUS ZONDAG 18

Adam, hun leven is met Christus en in Christus verborgen in God. Als Hij geopenbaard zal worden, zal ook hun leven geopenbaard worden. Dan komen zij voor de dag.

O, wat moet dat feit van de opstanding dan een eeuwige vertroosting zijn. Dat wij niet gedoemd zijn tot eeuwige opsluiting en afsluiting van dat andere. Van die gemeenschap met de Heere. Van dat wandelingen hebben voor Zijn aangezicht. Van dat mee te mogen zingen met de heilige engelen, Hem ter eer.

O, dat is de troost ook van het feit voor Zijn discipelen. Hij is opgeheven. De hemel kán Hem ontvangen. De rekening is betaald. Voor het eerst vaart deze waarachtige Mens op ten hemel. De Eersteling, het Begin der schepping Gods.

Daar komt nog iets bij dat feit. Dat zit er in verborgen. Hij is opgeheven, maar Hij is ons ten goede daar. Hij is daar ten goede. Dat wil zeggen: Hij komt daar met Zijn verzoening, met Zijn volbrachte werk. Hij gaat in, in het binnenste heiligdom. Om nu, zegt de Hebreëen-brief, te verschijnen voor het aangezicht van God voor ons, ten goede. Aan Elia hebben we niet zo veel en aan Henoeh. Dat begrijp je wel. Die zijn blij dat ze er mogen zijn. Maar ja, die kunnen ons niet helpen. Die zijn ook geholpen. Maar nu Jezus Christus, die sterke Held, die Triomfator, die Overwinnaar van de dood en van de hel. Die kon zeggen: "Mij is gegeven alle macht, in de hemel en op de aarde". Hij kan wel wat doen. Hij kan alles doen.

Hij heeft gezegd: "Het is beter voor jullie, het is nuttiger dat Ik weg ga. Dan komt de Trooster, en die zal jullie wel leren en onderwijzen". Dat is het feit van de heerlijke hemelvaart, die troost. Want er is ook een grens, totdat Hij wederkomt om te oordelen de levenden en de doden. Dat is een artikel apart, dat komt ook nog wel aan de orde, zo de Heere wil. Maar laten wij het houden bij het woordje 'totdat'. Hij komt terug.

Hij komt terug. Hij komt zegenend terug. Zijn handen gevuld met goedertierenheid en waarheid en barmhartigheid en liefde. "Deze Jezus die gij zo hebt zien opvaren, die zal ook alzo tot u weder komen". Laat het woord 'Ik ben met ulieden, al de dagen', tot een levende troost zijn.

Nu ontsluit Hij weer de poort, van het hemels paradijs.

Hij is binnen gegaan. Nu is er tóch een verbinding. Nu blijkt dat God de schepping die door ons verwoest is, niet heeft afgeschreven. Niet heeft afgeschreven. Want Hij zegt: "Ik schep een nieuwe hemel, een nieuwe aarde, waarop gerechtigheid wonen zal". Al gaat alles wat verderfelijk is er aan, al gaat het zuiverend vuur zo ver dat de elementen branden en smelten, toch geloof ik dat wij mogen zeggen: God geeft het niet prijs. Hij heeft de duivel, de zonde, de dood wel prijs gegeven. Maar ook Zijn schepping zal door de vuurbrand heen in grote heerlijkheid behouden worden.

Vandaar het zuchten, dat wij ook niet kunnen horen. Soms denk je dat je het hoort, dat denk je soms. Daar moet alles aan mee werken: Het weer, het riet, het water, de wind, de bomen. Dan is het net of je het ook hoort, het schepsel zucht. En dat je opeens weg wilt, met alles, omdat je toch opeens gewaar wordt, een onzichtbare druk. Aan de ijdelheid onderworpen, niet gewillig, nee. Nee, het wil heerlijk gemaakt worden. Zelfs datgene wat niet praten kan heeft dan een taal. En dan wordt je ook bang soms. Bang, want dan is er overal een zekere dreiging. Een dreiging van de dood en van het oordeel.

Maar nu zegt Paulus die wonderlijke woorden, die hoopgevende woorden: "Op hoop -

CATECHISMUS ZONDAG 18

het hele scheepsel zucht als in barensood zijnde - maar op hoop dat ook het scheepsel zelf zal vrijgemaakt worden van de dienstbaarheid der zonde en des doods. Dat ze zal mogen delen in de heerlijkheid van de kinderen Gods die verlost zullen worden". En hoe dat dat zijn zal, ik weet het ook niet. Maar Hij komt, en Hij maakt schoon schip. En de bergen zullen vrede dragen.

En ik weet wel, er staat: Daar is geen zon en geen maan, het Lam zal het Licht wezen. Ik weet niet of dat dat betekent dat de zon er niet meer zal zijn. Het betekent wél dat er geen nacht meer zal zijn. Geen nacht. Dat er ook niet die ondoorgrondelijke diepte van het water van de zee zal zijn, met zijn geheimvolle schoot, die verschrikking. Het is alles doorzichtig als glas.

Ik weet het niet. Maar de Heere heeft er wel iets over gezegd. Over poorten en over een stad die verlicht is door God Zelf. De nacht is er niet meer bij, dat geloof ik zeker. Geen nacht meer. Misschien is er altijd wel een licht dat we geen zon nodig hebben. Het licht van de Heere Zelf.

Maar 'totdat'. Hij komt terug. In principe hebben de hemel en de aarde elkaar gekust toen Jezus opvoer ten hemel. Dat is het feit.

Nu, letten we nu nog eens even op een paar bezwaren die er genoemd worden.

"Is dan Christus niet bij ons tot aan het einde der wereld zoals Hij ons beloofd heeft?"

En ik vat gelijk vraag 48 er nog maar bij. "Maar zo de mensheid niet overal is waar de Godheid is, worden dan de twee naturen in Christus niet van elkaar gescheiden?"

In hoofdzaak lopen deze vragen over het Lutherse standpunt, tegen het Lutherse standpunt eigenlijk. Luther die liet in zijn voorstelling de menselijke natuur, het mens-zijn, de mens Christus Jezus, op een zodanige wijze door de Goddelijke natuur vergoddelijken, dat Hij eigenlijk niet echt mens meer was. Ze noemen dat met een geleerd woord 'de ubiquiteitsleer'. Dat is de leer van de alomtegenwoordigheid van de mens Christus Jezus.

Ik weet wel, dat is niet zo makkelijk, en Luther had dat ergens ook nodig, want hij leerde dat Christus ook in, met en onder de tekenen van brood en wijn in het Avondmaal aanwezig was. Maar goed, ik wil er niet te diep op in gaan, dat is vermoeiend op zo'n warme middag misschien. Maar als we maar begrijpen waar het om gaat.

Christus heeft gezegd: "Ik ben met ulieden". Nu, daar zou een Lutherse dus uit kunnen zeggen van: "Nu, zie je wel, Hij is ook met ons in het brood en in de wijn. En als jullie zeggen: Ja, maar Hij is naar Zijn Goddelijke natuur, trek je dan de twee naturen niet uit elkaar? Jullie beschuldigen ons dat je de twee naturen vermengt, maar trekken jullie dan de twee naturen van Christus niet uit elkaar. Door te zeggen: Ja, als God is Hij wel bij ons, met Zijn genade en met Zijn Geest is Hij bij ons, maar als mens is Hij in de hemel". Nu, daar wordt dan kort het antwoord op gegeven, op die bezwaren.

Er wordt gezegd: Christus is waarachtig mens en waarachtig God. Naar Zijn mens-zijn is Hij niet meer bij ons. Maar naar Zijn Godheid, genade en majesteit en Geest wijkt Hij nooit meer van ons.

Ja, ik wil er toch nog wat aan toe voegen. Daar is niet voor niets altijd over gestreden, bij het avondmaal: Wat wordt gegeten? Maar goed ik wil daar toch iets aan toe voegen. Ik zou toch ergens willen benadrukken: Het is waar, volkomen waar, naar Zijn Godheid is Hij bij ons. En naar Zijn Majesteit, de majesteit van Zijn Woord, van Zijn Evangelie, van

CATECHISMUS ZONDAG 18

Zijn Persoon, van zijn daden, en de Geest en de genade, dan blijft Hij tot aan het einde van de wereld bij ons.

Maar, toch ook een klein beetje op een bepaalde manier, als mens. En dan denk ik bijvoorbeeld aan een woord uit de Korinthe-brief: "Gij hebt de zin van Christus". Van Christus. Christus is als mens, met lichaam en ziel, is Hij niet meer hier. Maar Hij kan hier op aarde in Zijn broeders en zusters, kan Hij, hoe ook ten dele, zo in het hart wonen door het geloof, dat er iets van die Christus openbaar komt. Ook al zijn wij dan nog niet verheerlijkt. Er kan iets in het volgen van die voetstappen gevonden worden, waarop Hij toch op een bepaalde manier zichtbaar wordt in een op zichzelf armzalig mensenkind. Ik hoop dat je me begrijpt.

Kinderen, als je bijvoorbeeld Je komt thuis bij je vader en moeder, als je ze nog hebt, en je ziet er iets in, ja, iets waar je zo blij mee bent. Iets van, ja, van God. Ja, dan kun je eigenlijk beter zeggen: iets van Christus. Dat is iets van Christus, die zin van Christus. Die in hen als waar mens hier op aarde zichtbaar werd. Als Hij zegt: "Leert van Mij dat Ik zachtmoedig ben", dan kan het zijn dat je in je moeder of in je vader, al zeggen ze: "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen", dat je iets van Christus ziet. Natuurlijk op een bepaalde manier. Maar ik wil dit alleen maar zeggen: Al is het waar dat Hij met Zijn Godheid - maar laten we dat wel benadrukken, maar tegelijkertijd niet vergeten - omdat Hij God is, en omdat Hij groot is, vol van majesteit, en omdat Hij een Geest heeft en een Geest verworven heeft, en genadig is, daarom kan Hij ook afdalen en in de één meer, in de ander minder, kan Hij iets van de gestalte aannemen hier op aarde, in Zijn kinderen die dat niet van zichzelf hebben.

Het is misschien een gewaagde gedachte, maar ik wil het toch noemen. Ik geloof niet dat het buiten de Schrift is. Dat er kunnen momenten zijn, ja, alsof Christus toch in vlees en bloed, al is het nog niet het verheerlijkte vlees en bloed, maar dat Hij hier als het ware zichtbaar wordt.

Wat denk je van zulke momenten zelfs in het Oude Testament, als die Jacob nu ziet hè. Het is een arm mens. Hij wacht op de zaligheid des Heeren. Maar tegelijkertijd zie je er toch ook iets in van, ja, van Christus. Als Hij zegenend zijn handen uitbreidt over die jongens. En Jozef, als hij zegt: "Ik sterf, maar God zal u gewisselijk bezoeken". Op die manier bedoel ik, dat Hij Ik weet wel, als persoon, als waarachtig Mens, is Hij in de hemel. Maar soms zie je Hem in een kind. Ja, vergeef me het, ik hoop dat ik niet tot oneer van Zijn heerlijkheid en van dat eenmalige spreek. Maar ik lees het toch in de Bijbel. "Een planting in de gelijkmaking van Zijn dood, zo in de gelijkmaking van Zijn opstanding".

Wij zijn hier nog aan het vlees, aan wereld, aan alles onderworpen. Maar tegelijkertijd is daar toch al in principe dat andere gekomen.

Nu, en als jij dan als jongen, als zoon, als dochter, iets gezien hebt van Christus in je oude vader of moeder dan mag je dat gerust zo zien. Dat je iets van Christus hebt gezien. Hoewel Hij als Individu, als Mens naar ziel en lichaam opgevaren is in de hoogte, Hij is als God en als genadevolle, en als Geest-verwerver, is Hij zo sterk dat Hij een afdruk kan geven hier in de levens van op zichzelf genomen armzalige mensen.

En daarom, het gaat wel over de Godheid hier, daar wordt de vraag mee opgelost: Christus is wel bij ons, ja, naar Zijn Godheid, genade en Geest. Ja, maar daarom juist is

CATECHISMUS ZONDAG 18

Hij als waarachtig mens niet zo in het oneindige verdwenen. Maar er komt telkens iets openbaar van die Middelaar Gods en der mensen.

Nu, ja ik wil maar niet aan de laatste vraag en antwoord: "Wat nut ons de hemelvaart van Christus", verder gaan. Daarmee kunnen we bij leven en welzijn nog een keer verder gaan.

Maar samenvattend, geliefde gemeente, de weg is open. De weg is ontsloten. Er is geen reden tot wanhoop dat het doodloopt. U die gelooft, uw weg loopt niet dood. Al voelt u zich nog zo uit de aarde aards, nog zo ongelijkvormig, al voelt u nog zo sterk die tegenstelling tussen hemel en aarde, uw oudste Broeder is door de hemel ontvangen. Nu is de weg geopend. Nu mag Jezus al zeggen: "Gij zult met Mij in het paradijs zijn. Ik ga heen om u plaats te bereiden en Ik zal je tot Mij trekken. Opdat jullie ook zijn mogen waar Ik ben". Dat dat onze troost mag zijn.

Want je kunt het goed naar je zin hebben op dit moment, maar morgen kan het anders zijn. Ik zeg wel eens: "Ons leven is", een beetje spottend, ik heb een spotachtige aard misschien, "Jantje lacht en Jantje huilt". Zo is het bij ons vaak. Maar, als dat ene, die draad maar door dat leven heen mag: "Gij zijt duur gekocht. Gij zijt, en Hij is voorgegaan tot in de hoogste hemelen".

Nu kan ik als mens zeggen: Ik weet niet hoe ik er komen moet. Inderdaad, je kan met je verstand wel zeggen: Ja, maar dan zal dit, dan zal dat. Maar laten we eerlijk zijn, als ons verstand bezwijkt dan en als we in coma raken, of weet ik wat, wat kun je dan nog denken. In dat licht gezien zou je zeggen: Ik weet niet hoe ik er komen moet. De weg is zo toegesloten. Maar laat het dan eens aan Hem over. Laat het eens aan Hem over. Zijn eer is er mee gemoeid. Zijn liefde is er bij in het spel. Zou Hij die zo is neergedaald in de benedenste delen der aarde, zou Hij de familie, Zijn familie voor eeuwig laten zitten? Vergaan, hier op deze aarde? Opgesloten met banden der duisternis?

Dat gedooft Zijn glorie niet. Hij zal het doen.

AMEN